

Dries Devenyns (QuickStep) en Francis De Greef (Silence-Lotto): jonge Belgische wolven in de Giro

Een klimmer is niet maakbaar, hoogstens kneedbaar

...Wanneer de regen daalt op straten, pleinen, perken, op dak en torenspits van hemelhoge kerken, die in dit vlakke land de enige bergen zijn, wanneer de dagen gaan in domme regelmaat en bolle oostenwind het land nog vlakker slaat, dan wacht mijn land... Mijn vlakke land...' Ook wanneer Dries Devenyns en Francis De Greef trainen gaan, dan wacht hun vlakke Vlaamse land. Een probleem, want moeder natuur gaf hen meer aanleg voor cols dan voor kasseien. En toch: in de Giro bewijzen zij dat niet elke klimmende Belg een miscasting is.

DOOR JAN-PIETER DE VLIEGER

Om de debatten te openen: een uitspraak van de tweede beste klimmer ooit. Ik houd van de bergen, maar op momenten van zware inspanning vervullen ze me met een diepe haat. Daarom probeer ik het lijden zo kort mogelijk te maken.' Getekend Marco Pantani. Bekend gevoel?

De Greef: "Helemaal. Normaal houd je ervan omdat je het een beetje kunt. Maar het blijft afzien. Tijdens de klim denk je: 'Waar ben ik mee bezig?' Op dat moment vervloek je de berg. Dan is het een last. Alles doet pijn. Klimmen is om ter langst volhouden. De pijn grens is over."

Devenyns: "Als je een wedstrijdtraining doet, is zelfs trainen constant afzien."

De Greef: "Klimmen is echt een mentale kwestie."

Devenyns: "Het is zelfs een beetje hormonaal denk ik. Haantjesgedrag. Als je moet lossen, dan is de grote frustratie: 'Verdorie, ik kan niet die fysieke inspanning leveren die zij wel kunnen leveren.' Omgekeerd geeft iemand losrijden een soort fierheid. Dan kun je even meer dan je eigenlijk kunt. De status van de man die je achterlaat, speelt daarbij een rol. Hoe groter de naam, hoe groter het effect."

De Greef: "Ja dat herken ik wel. Als je iemand voorbij rijdt dan loop je even op de pedalen. Dan schakel je een tandje groter."

Devenyns: "uitgangspunt is dat je tijdens een klim enkel naar jezelf kijkt, maar je doet het toch."

Uitgangspunt van dit interview en met zin voor overdrijving: klimmer zijn in België, dat is zoals veldrijder zijn in Zimbabwe.

Devenyns: "Klimtraining in België is inderdaad moeilijk. Een col oprijden, dat is een halfuur lang fietsen rond de overslagpols. Wind in België maar eens een plaats waar je een halfuur lang berg op kunt rijden. Op het vlakke is het bijna niet te simuleren. Je kunt op de rollen spelen met de weerstand, maar dan nog is de beweging niet identiek. Je zit vanachter op het zadel, lopen op de pedalen doe je ook niet. En er zijn geen bochten, die toch ook bepalend zijn in een klim."

De Greef: "Het is een probleem want klimmen moet je vaak doen om het juiste gevoel te onderhouden."

Devenyns: "Er zijn renners die de rollen schuin zetten, op de trap of zo. Op die manier lijkt de beweging meer op het echte klimmen."

De Greef: "Ik doe dat ook soms. Al heb ik dit jaar weinig op de rollen getraind. Minder dan de andere jaren. Ik ben voor-

al in de fitness aan de slag gegaan deze winter."

Devenyns: "Feit is: als je goed wil zijn in de bergen, dan moet je er ter plaatse op gaan trainen."

Hoe vaak doen jullie dat?

De Greef: "Ik ga eigenlijk zelden of nooit. Deze winter heb ik een stage in Tenerife gedaan en daarna klimwedstrijden als Coppi e Bartali en de Ronde van het Baskenland. Maar de timing was moeilijk, ik had zelden een lange periode vrijaf."

Devenyns: "Patrick Lefevere huurt voor ons een appartement in Italië. Renners die specifiek voorbereiden voor een grote Ronde gaan daar regelmatig naar toe. Ik ben er nog maar één keer geweest."

De Greef: "Wij hadden vroeger een appartement maar nu niet meer. In de toekomst wil ik zelf iets huren, maar nu is dat financieel moeilijk."

DRIES DEVENYNS:

Klimmen is zelfs een beetje hormonaal denk ik. Haantjesgedrag. Als je moet lossen, dan is de grote frustratie: 'Verdorie, ik kan niet die fysieke inspanning leveren die zij wel kunnen leveren.' Omgekeerd geeft iemand losrijden een soort fierheid. Dan kun je even meer dan je eigenlijk kunt

Silence-Lotto heeft geen appartement in de bergen? Het Lotto Cycling Institute wil binnen dit en vier jaar toch een Belg op het Tourpodium krijgen?

De Greef: "Daar is helemaal niets van aan. In het begin is dat gigantisch opgeblazen. Het is heel groot gemaakt, maar er komt niks van in huis. Geen specifieke begeleiding, niks, niemand. Ik hoorde het ook op televisie: vijf renners waren uitgekozen voor het project, ik was er één van. Het is heel groot gemaakt, maar er komt niks van. Ach, het zal wel met financiën te maken hebben. Ik heb er de ploegleiding nog niet over aangesproken. Het is aan hen om er iets aan te doen."

Los van de invulling ervan, is het sowieso haalbaar, een Belg op het podium van een grote ronde?

Devenyns: "Het hangt ervan af. Ik heb gelezen dat het bijvoorbeeld ook de groene trui mag zijn die op dat podium staat.

Maar vraag je mij 'staat er binnen dit en vier jaar een Belg op het podium van de Tour, dan zeg ik: 'het zal sowieso niet van het Lotto-project komen'. Een klimmer is kneedbaar, niet maakbaar. Voor mij staat Stijn Devolder daar momenteel het dichtst bij. Ik zeg niet dat hij het zal doen, maar hij is zonder twijfel de Belg met de meeste mogelijkheden. Grote motor, goede tijdrijder en iemand die zich helemaal kan toeleggen op iets. Na Parijs-Roubaix is hij de bergen ingetrokken."

De Greef: "Devolder? Ik weet het niet. Ik durf het gewoon niet zeggen. Ik weet niet of hij echt drie weken aankan. Dat is een heel ander gegeven dan kleinere rondes. Kevin Seeldraeyers heeft het probleem van het tijdrijden, Dominique Cornu zou het volgens mij kunnen mocht hij zich er helemaal op toeleggen. En Jürgen Van Den Broeck heeft vorig jaar in de Giro toch mooie dingen laten zien."

Van Den Broeck schreef zijn succes vorig jaar voor een stuk toe aan een betere trapfrequentie. Is dat iets waar je als klimmer naar op zoek moet gaan?

Devenyns: "Het is een heel belangrijk gegeven. Trapfrequentie is een gevoel. Je moet een hoog moment kunnen houden. Als je op de 53-12 een bocht bergop neemt en je moet nadien weer optrekken, dan kost dat gigantisch veel krachten. Ik trap klein, probeer soepel door de bochten te gaan."

De Greef: "Ik rijd ook op souplesse, die heb ik van nature. Het zit wel goed denk ik. Ik kan me in ieder geval niet voorstellen dat ik daarin mezelf plots zou herontdekken."

■ Dries Devenyns, Belgische klimhoop bij QuickStep.

Is souplesse de indicator bij uitstek van natuurlijke aanleg?

Devenyns: "Niet per se. Evans gaat niet mooi naar boven, maar wel sneller dan veel soepele klimmers. Je kunt dus niet zeggen dat hij geen aanleg heeft. Maar je ziet wel dat zijn klimcapaciteiten meer het resultaat zijn van trainingsijver dan van het pure talent."

Wielrenners zijn de mijnwerkers van de sport, zei Cédric Vasseur in deze krant. Geldt dat voor klimmers nog meer dan voor de rest van het peloton?

Devenyns: "Ik vind wel dat wij nog meer opofferingen moeten doen, ja. Er zijn de verplaatsingen, je bent heel vaak weg van huis. Anderzijds: een Spanjaard die klassiek renner wil worden heeft hetzelfde probleem."

Is gewicht voor jullie een item?

De Greef: "Voor mij in ieder geval wel. Ik ben eigenlijk te groot om ronderrenner te

■ Francis De Greef, talent bergop bij Silence-Lotto.

lichaamsbouw is daar niet voor gemaakt."

Devenyns: "Zo'n Angliru in de Vuelta of een Mortirolo in de Giro, ja dat is sensatie. Leuk voor de kijkers, vervelend voor ons. Ook voor de organisatoren is het niet goed. De auto's raken er niet over, de karavaan kan er niet staan. En wij moeten extra versnellingen steken. Het volk langs de weg stoort me minder. Soms heb je oogcontact met iemand en dan denk ik: 'Komaan man, geef me eens een duwtje'. Maar dat gebeurt niet meer. Of toch veel minder dan vroeger. En in de Giro duwen de Italianen de Italianen hé. Misschien schilder ik straks een Italiaanse vlag op mijn helm."

De Greef: "Het sociale aspect is voor mij de grootste opgave. Nooit een glas mogen drinken... Er zijn renners die elke dag hun pint drinken, maar ik geloof nooit dat het goed kan zijn."

De Greef: "Bij mij is dat zeker drie keer per week."

Devenyns: "Het sociale aspect is voor mij de grootste opgave. Nooit een glas mogen drinken... Er zijn renners die elke dag hun pint drinken, maar ik geloof nooit dat het goed kan zijn."

Hoe staan jullie tegenover de tendens van 'smaller, steiler, hoger' in het rondewerk?

De Greef: "Ik ben daar niet zo voor. En dan gaat het niet zozeer om het gevaar, meer over mijn eigen kansen. Mijn

Devenyns: "Ik was de eerste keer nogal bang van de superlange ritten. Ik weet nu dat ik die aankan. Los daarvan: ik vind die grote rondes overdreven. Een goeie regel zou zijn: maximum één rit van boven de 200 kilometer, met 220 als limiet, en al de rest daaronder. Er staat nu wel een maximum op het gemiddeld aantal kilometers bij een ronde, maar dat lossen ze creatief op: een ritje van 80 kilometer en dan de dag erna een lap van 250."

De Greef: "Vorig jaar waren de ritten absurd lang in de Giro. En dat maximum aantal kilometers lossen ze dan inderdaad op met een tijdritletje extra. Zo'n rit in lijn van 80 kilometer zoals dit jaar, dat is dan weer abnormaal in de andere richting. Maar ja. Dat is de Giro: abnormaal, sensationeel."

In een dubbelgesprek met jullie collega-klimmers Kevin Seeldraeyers en Dominique Cornu was de titel: 'Wij houden niet van kasseien'. Hoe groot is jullie aversie voor het oer-Vlaamse werk?

FRANCIS DE GREEF:
Het Lotto Cycling Institute? In het begin is dat gigantisch opgeblazen, maar er komt niks van in huis. Geen specifieke begeleiding, niks, niemand. Ik hoorde het ook op televisie: vijf renners waren uitgekozen voor het project, ik was er één van. Ach, het zal wel met financiën te maken hebben

Devenyns: "Onbestaande. Ik zie het graag, maar het ligt mij gewoon niet. Zeker Parijs-Roubaix niet. Cornu heeft niet eens gekeken naar de Ronde? Ik wel. Ik zou de Ronde zelfs graag rijden. Ik zou de ploeg zeker iets kunnen bijbrengen. De strek ken ik als mijn broekzak (Devenyns woont in Kluisbergen, JPDV) Parcourskennis is superbelangrijk in de Ronde. Voorlopig zit dat er niet in. Tenzij ik straks echt goed word. Dan kan ik zelf zeggen: 'Ik neem de Ronde erbij.'"

De Greef: "Ik heb ook absoluut geen afkeer van kasseien. Ik kan me wel voorstellen dat ik me er in de toekomst meer op ga toeleggen. Nu nog niet."

Moeten we het in dit Giro interview nu snel nog over Armstrong hebben?

De Greef: "Met zijn deelname ben ik helemaal niet bezig. Hij is ook maar een mens. Hij zorgt wel voor meer aandacht voor de Giro."

Devenyns: "Maar die gaat wel integraal naar hem. (lacht)"